

BLODETS BAAND

En Historie
om en Moder

Dansk Kunstfilm med
Frk. Jenny Roëlsgaard
i Hovedrollen.

HOVED-PERSONERNE:

Moderen **Jenny Roëlsgaard**
Sønnen **Aage Schmidt**
Fabrikanten. . . . **Philip Bech**
Hans Hustru . . . **Louise Mogensen**
En Kontordame . **Ellen Feldmann**

Blodets Baand.

Henad den solhede Landevej kommer en ung Kvinde gaaende med sit spæde Barn.

Hun er paa Vej til den store By for at finde Arbejde, saa hun kan ernære sig selv og sin lille Dreng. Et Øjeblik standser hun og synker træt og modløs ned paa Grøfttekanten og pusler ved den lille.

Mon hun har lang Vej at gaa endnu? Hun er saa træt, saa træt, og Barnet er ved at blive uroligt. Af et Par Forbi-passerende faar hun at vide, hvilken Vej hun skal gaa. Videre altsaa, stadig videre! Omsider naar hun da den store Bys Fattigkvarter; her lejer hun sig ind i et yderst tarveligt Kvistværrelse.

Nu begynder den unge Moders Kamp for Tilværelsen. Hun vasker og stryger fra tidlig Morgen til sildig Aften, hun hygger efter bedste Evne i den fattige Stue og glæder sig over sit lille Barn.

En Tid lang træller hun sig igennem dette slidsomme Liv. Men saa en Dag er Ulykken pludselig over hende; hun er syg og overanstrengt af Kampen for det daglige Brød, og fortvivlet falder hun sammen over sit lille sultne Barn. Da Værtinden kommer for at hente Husleje, tigger og beder hun om Henstand, men den grove Madam er haardhjertet, hun kender ikke til Barmhjertighed — og atter staar den ulykkelige Moder paa Gaden, forladt og hjemløs med sit Barn.

Uden Maal og Med slæber hun sig afsted. Paa sin Vej kommer hun gennem Byens Villakvarter. Med eet standser hun. Ud fra en Villa kommer et Ligfølge med en lille Barnekiste;

det er en Fabrikant og hans unge Hustru, der bærer deres eneste Barn til Graven. Den fattige Moder stirrer efter Barnekisten og derfra ned paa sit lille Barn — og en Tanke farer igennem hende:

„Om jeg nu gav disse Mennesker min Dreng! Saa voksede han op under blide Kaar og fik aldrig mere Sult at kende!“

Og hun sniger sig ind i Haven, lægger sit Barn paa Villaens Trappe og vil gaa, men hun kan ikke. Hun kæmper en fortvivlet Kamp med sig selv. Hvorledes skal hun dog kunne udholde Savnet af Barnet? Dog jo, hun maa gøre det, det er jo den eneste Udvej. —

Ud af en lille Bylt, hun har med sine faa Ejendele, fremtager hun en Salmebog. Hun slaar op i den — med nervøse

I Fattigkvarteret.

Fingre leder hun efter den kønne lille Salme, hun saa ofte sang, naar hun lullede sin Dreng i Søvn. Der er den! Med taareblændede Øjne læser hun det Vers, hun altid fandt saa kønt . . .

Han sender sine Engle ned,
Om Vuggen Kreds at slaa.
Thi luk dit Øje, Barn med Fred,
Guds Øjne aabne staa.

Hvad om denne fromme Hilsen fulgte dette lille hjælpeløse Væsen paa hans Vej mod den ukendte Fremtid. Den fattige Kvinde river dette Vers ud af Bogen, fæster med en Naal den lille Papirslap ved det Sjal, hvori Barnet er hyllet. Og

saa — et sidste knugende Kys — og hun iler ned af Trappen og gemmer sig bag Havens Buske.

Kort efter kommer Fabrikanten og hans Hustru tilbage.

Da den unge Frue vil gaa op af Trappen, støder hun Foden mod en Bylt. Hvad er det? Hun bøjer sig ned. Et Barn, en lille forladt og hjælpeløs Dreng! Varsomt løfter hun Barnet op, læser den lille Papirslap og rækker den dybt rørt til sin Mand. „Skal vi beholde ham som Erstatning for den, vi mistede?“ Hendes Mand ser sig om i Haven, som for at finde en Løsning paa Gaaden. Men der er ingen — alt er stille. Saa bøjer han samtykkende Hovedet, og den unge Frue bærer det lille Hittebarn ind.

Smidt paa Gaden.

— Men om Natten staar den fattige Moder udenfor Huset og vrider Hænderne af Længsel efter sit Barn.

Og om Dagen, naar den unge Frue kører ud med den lille, sker det Gang paa Gang, at den ulykkelige Moder følger efter som en Skygge.

* * *

Seks Aar er gaaet.

I disse Aar har den fattige Moder stadig fulgt sit Barns Skæbne. — Ofte har hun mødt sin lille Søn, og hver Gang har hun maattet kæmpe en Kamp med sig selv for ikke at gaa til hans nye Hjem og sige: „Giv mig mit Barn igen, jeg kan ikke undvære ham!“ Men hvad kan det nytte? Hendes Dreng kender jo ingen anden Moder end Fabrikantfruen, og

— er Fattigdommen i hendes lille Stue end ikke saa stor som før — saa vilde det dog være egenkærligt handlet mod Barnet.

Den lille Dreng er nu begyndt at gaa i Skole.

En Dag, da han sammen med en lille Kammerat er paa Hjemvejen, møder den ensomme Moder sin Søn og gaar efter ham. Børnene plejer at tage Afsked med hinanden ud for Parken i Nærheden af Fabrikantens Villa. Da de kommer til Parkens Indgang, faar de Øje paa en Frugtsælgerske, der tager hele deres Opmærksomhed fangen.

Hvem der nu havde gemt sin Femøre!

De smaa Fyre vender Lommerne, men nej, der er ingen!

En Sorgens Dag i Fabrikantens Hjem.

Da træder Moderen hen til Drengene og køber Bolcher og Bananer til dem.

Børnene tager gladelig imod den rare Kones Gaver, og hver især vil skynde sig til deres Hjem.

Men da Moderen er alene med sit Barn, kan hun ikke løsrive sig, atter køber hun hos Sælgersken, og faar paa den Maade Drengen gjort saa tillidsfuld, at han følger hende ved Haanden ind i Parken. Her staar en Fotograf opstillet for at tage Prospekter. Da Moderen ser det, faar hun en Idé: Sammen med Barnet træder hun hen til Fotografen, og beder ham om at fotografere dem, saa har hun dog et Minde om Barnet at glæde sig over i sine ensomme Timer.

Saa løfter hun sin lille Søn op, og knuger ham ind til sig

og kysser ham til Afsked; men Barnet vil ikke lade sig kærtegne, han er sky overfor den fremmede og tarveligt klædte Kone. Saa snart hun slipper ham, løber han skyndsomst sin Vej, og hun staar fortabt tilbage og stirrer efter ham.

* * *

Aarene glider. Barnet, der er vokset op i et godt og lykkeligt Hjem, er nu bleven Fabrikanten en god Støtte paa hans Kontor.

Hans fattige Moder er bleven ældet og graa, men slider stadig i sit Strygeri. Og sit Barn følger hun stadig — paa Afstand.

„Hvad om jeg betroede mit Barn i deres Varetægt!“

I de lange ensomme Aftener tager hun frem fra sin Kommode den gamle forrevne Salmebog og det lille Fotografi af Drengen. Disse Minder er de dyrebareste, hun ejer.

— En Dag, da hun staar ved sit Arbejde, banker det paa hendes Dør, og en ung Pige kommer smilende ind for at aflevere en lille Pakke med Strygetøj. Den gamle Kone bliver synlig oplivet ved den unge Piges Komme, og de passerer sammen som de to gode Venner de er.

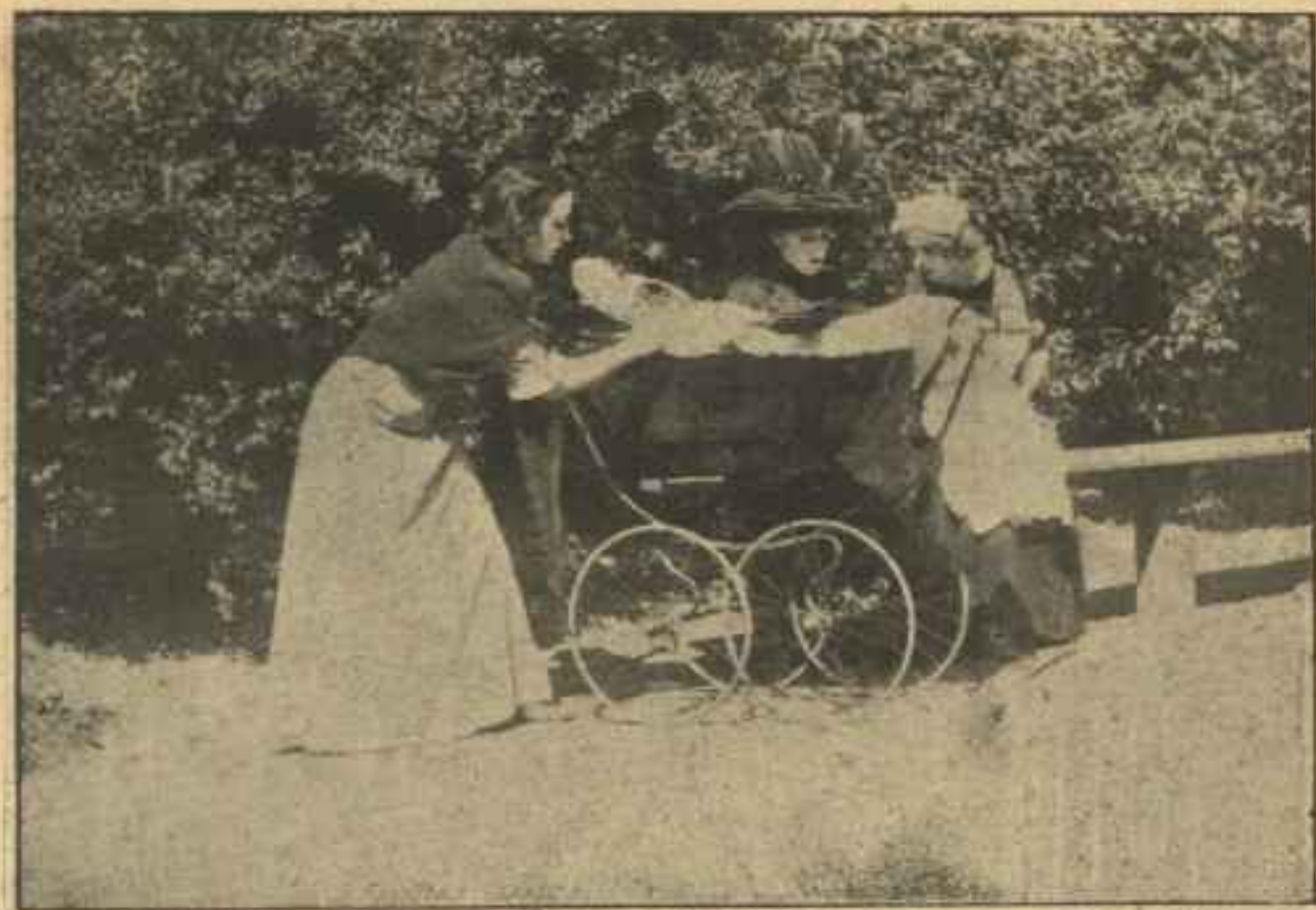
Pludselig ser den unge Pige paa sit Uhr og faar forførdelig travlt, hun maa skynde sig hen paa Kontoret, Tiden er løbet fra hende; hastigt nikker hun Farvel . . .

Paa Fabrikantens Kontor er Far og Søn allerede begyndt paa det daglige Arbejde . . .

Fabrikanten ser utaalmodig paa sit Uhr; den unge Dame er atter upræcis. Da gaar Døren op, og den unge Pige, vi gjorde Bekendtskab med i forrige Scene, kommer forpustet ind. Fabrikanten farer hastigt op imod hende og skælder og smælder. Kontordamen sætter sig grædende til sit Arbejde, og Fabrikanten gaar sin Vej.

Aldrig saa snart er Fabrikanten ude af Døren, før Sønnen er henne hos den lille forskræmte Dame og søger at trøste hende.

Han tager Lommetørklædet fra hende og tørrer hendes kønne Øjne, og alt imens bliver han mere og mere indtaget i hende, han griber hendes Haand; men — tys! hvad er det, der er nok Fabrikanten igen! I en Fart er de unge atter fordybet i deres Arbejde.

Hun længes efter at se sit Barn.

Fabrikanten gør sin Post færdig og rækker Brevene til Frøkenen: „Vær saa venlig at besørge disse, naar De gaar til Middag!“

Saa snart Kontordamen er gaaet, kommer der Uro over den unge Mand, og før Fabrikanten kan naa at gøre Indsigelser, er han ude af Døren for at indhente hende.

Paa Vejen skal den unge Pige op at hente sit Strygetøj med hjem. Medens hun betaler den gamle Kone, lægger hun Forretningsbrevene fra sig, og i Skyndingen glemmer hun dem, da hun gaar. Nedenfor venter Fabrikantens Søn, og smilende byder han hende Armen.

Den gamle Kone har imidlertid opdaget de glemte Breve og iler straks efter Frøkenen. Hvor er hun? Hun spej-

der ned ad Gaden. Naa, der gaar hun! men hvem er det dog hun spadserer med? Det er jo . . . ja, det er ham, Sønnen, den altid savnede! Bevægelsen overmander den gamle Kone, med skælvende Hænder rækker hun Brevene ud imod ham. Han griber dem rask, takker og vil gaa videre. Bedende strækker hun Armene ud imod ham som for at holde ham tilbage; men han misforstaar hendes Bevægelse, tager sin Tegnebog frem og giver hende en Pengeseddel og gaar saa sin Vej sammen med den unge Pige. Den fattige Moder staar og ser efter dem, medens Taarerne triller ned af de furede Kinder.

Hendes første Tanke er at gemme Pengesedlen. Men saa faar hun en Idé: Den unge Dame er jo altsaa aabenbart for-

Da Drengen var 6 Aar gammel.

lovet med hendes Søn; hvad om hun sendte hende en Lykønskning med en Buket! Hurtigt faar hun sig pyntet og giver sig paa Vej til den nærmeste Blomsterhandel. Hun vil selv overrække den unge Pige Blomsterne paa Kontoret.

Undervejs faar hun Øje paa et Vindue, hvori der pranger Reklamer for Lotteriets nær forestaaende Trækning. Hun tæller sine Skillinger, jo, hun har lige netop nok til at prøve Lykken. Saa gaar hun ind og køber en Seddel.

Snart efter staar hun udenfor Fabriken's Port. Hun standser et Øjeblik for at samle sig og tænke over, hvad hun skal sige, naar hun kommer derind. Men i det samme kommer den unge Pige grædende ud fra Kontoret. Den gamle Kone spørger deltagende, hvad der er i Vejen, og nu fortæller

den unge Pige om sin Sorg: Hvorledes Fabrikanten har jaget hende paa Døren, fordi hun og Sønnen holdt af hinanden. Den gamle Veninde trøster den unge Pige efter bedste Evne, og overtaler hende til at følge med sig hjem og tager sig moderligt af hende.

* * *

Det ser mørkt og trist ud for vore Venner.

I Fabrikantens Hjem er Stemningen trykkende. Far og Søn staar stejlt imod hinanden, og Moder, hvis Sympati i Virkeligheden er paa Ungdommens Side, er for svag til at gøre sig gældende overfor Husets strenge Herre.

Spirende Forelskelse.

Men saa en Dag, just det da tegner sig mere graat end nogensinde, flænges Skyernes Dække, og Solen skinner med festlig Glans ind i et lykkeligt Hjem.

Hvordan er denne Forvandling foregaaet?

Jo — Fru Fortuna har tilsmilet den gamle fattige Kone, hvis Livs Løb vi her har fulgt: Hendes Nummer er kommen ud med en anselig Gevinst — en Sum, der tælles i Tusinder af blanke Kroner.

Og da denne Lykke er bleven hende tildelt, er hendes første Tanke at jævne Vejen for de to unges Fremtid.

Endnu den samme Dag, gaar hun, ledsaget af den unge Kontordame, til Fabrikantens Hjem, ringer paa og afleverer til Pigen, som lukker op for hende, et Brev og en lille Pakke.

Brevet er til den unge Herre og indeholder kun de faa Linier:

„Overbringeren af denne Pakke ønsker gerne en Samtale med Dem.“

„Denne Pakke?“ Hvad indeholder den da? Den unge Mand løser op for den og holder i sin Haand — en gammel slidt Salmebog! Forundret rækker han den til sin Moder: Hvad betyder dog dette?

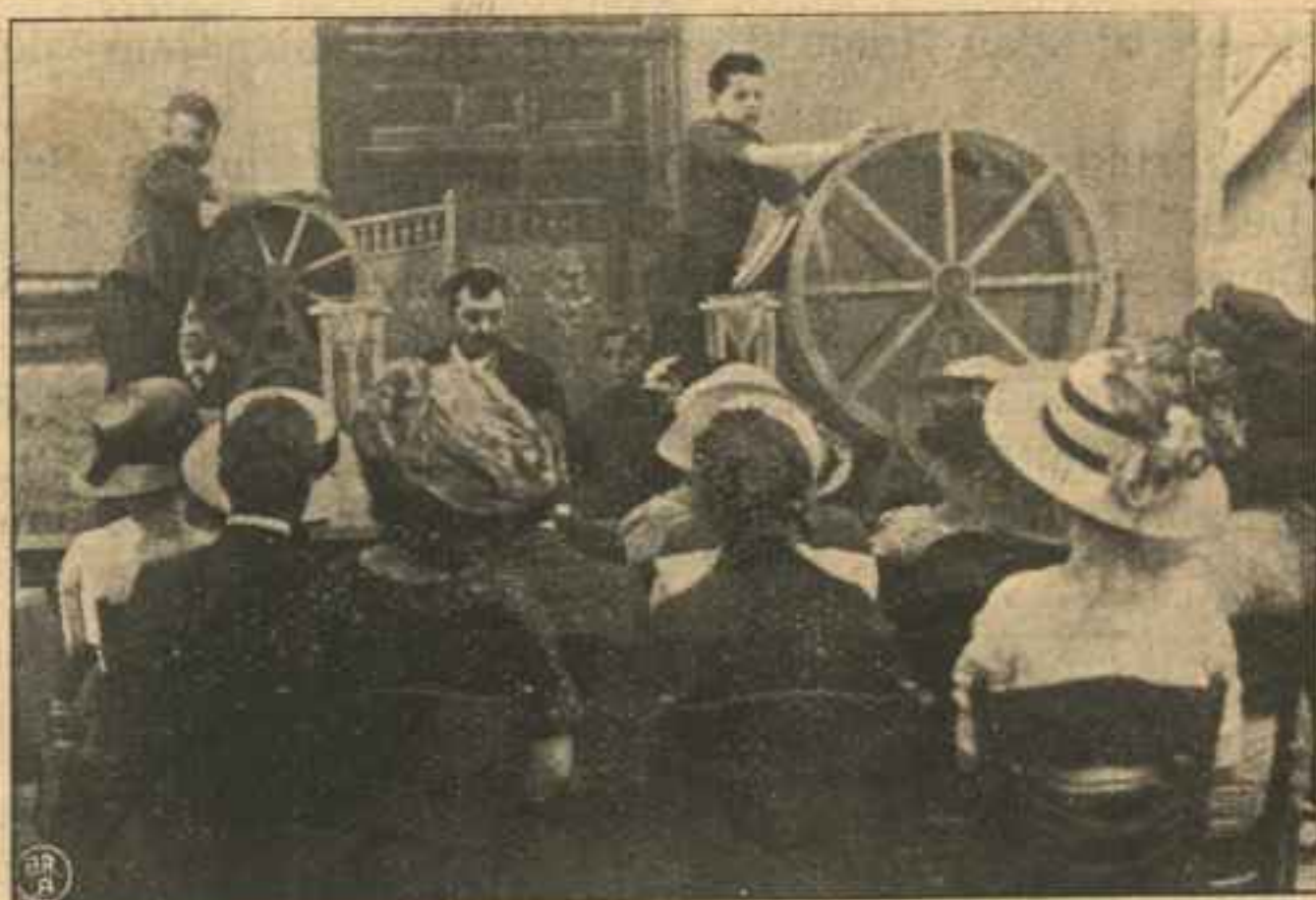
Og Fabrikantens Hustru forstaar straks, at nu skal omsider

**Pengesedlen,
som hendes egen Dreng gav hende!**

Hemmeligheden ved Hittebarnets Herkomst opklares. Hun kalder paa sin Mand og veksler et Par alvorlige Ord med ham, og Ægteparret enes om ikke at modsætte sig, at Sandheden kommer for Dagen.

Mens Fruen forlader Værelset for at hente den Papirslap med Salmeverset, som i sin Tid talte sit rørende bønfuldende Sprog til hendes bedrøvede Moderhjerter, forbereder Fabrikanten dybt bevæget sin Søn paa, hvad der skal komme — og i

Klasselotteriet trækkes!

næste Minut fører han saa den gamle udslidte Kvinde ind i Stuen.

Saaledes finder Sønnen sin rigtige Moder, og Moderen sin elskede Dreng. Med straalende Glans i sine taarevædede Øjne, slynger hun sine Arme om hans Hals, og hun viser ham, hvorledes Verset, han bar fæstet til sit Bryst, den Gang hun forlod ham, passer ind i det forrevne Blad af den gamle Salmebog.

Moder og Søn genfinder hinanden.

Og nu staar kun eet tilbage: at forene ham med den, han elsker.

Men hvorledes skal det vel kunne tænkes? Hvorledes skal det gaa til, at en fattig Pige, som den unge Kontordame, kan blive accepteret i det rige Hjem?

Jo, vor gamle Veninde rydder alle Vanskeligheder af Vejen. Den store Sum, som Lykkehjulet nys har bragt hende, lægger hun gavmildt i den unge Piges Haand.

Da maa Fabrikanten rømme sine Indvendingers sidste Skanse og give sit Minde til Pagten mellem de to unge.

*Filmen, saavel som dens Plakat- og Program-Tekst
o. a. lignende Materiale ejes med absolut Eneret af*

B/S Fotorama,

Aarhus - København - Kristiania.

*Ved Misbrug vil der blive nedlagt Forbud og Erstat-
ningskrav blive gjort gældende mod Vedkommende.*